

Bola polnoc, čas zlý krutý
a ja slabý, pochudnutý
študoval som staré spisy
v hrubých zväzkoch zviazané
sadal na mňa opar driemot
odo dvier však zaznel klepot
tichý klepot z nočných temnôt,
tajuplné ťukanie. Nejaký hosť,
snažil som sa vysvetliť to ťukanie
len hosť a nič viac nie

Tajomný šum šarlátových záclon
ma však obral o dych
srdce bilo ako nikdy úzkostne a zdesene
už viem, sluch ma sotva klame
je to na obločnom ráme
a tak sa tam podívame
nie je to nič záhadné
už sa srdce utíš, iste,
nie je to nič záhadne
je to vietor a iné nie

Otvoril som prudko oblok
a len čo som cúvol o krok
starobylý havran vkročil
do izby jak zjavenie
neobzrel sa vlavo, vpravo
iba vošiel nevšímavo
iba múdro kývol hlavou
vzlietol k buste pri stene
k bielej Palladinej buste
nad dverami pri stene
sadol si a iné nie

Ako usadil sa vtedy
stále sedí, stále sedí
nad dverami čierny havran
diabolsky a ukrutne
mne čo znášam nezlomene
toto strašné osamenie
v dome kde ma mučia tiene
prezrad' teraz úprimne
či raz nájdem pokoj duše,
prosím hovor úprimne
havran kráka : "Veru nie!"